

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, č. j. 16 Az 7/2022-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal dne 27. 5. 2021 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že se jednalo o v pořadí již druhou žádost, žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 3. 2022, č. j. OAM-366/ZA-ZA11-ZA21-2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), řízení o této opakované žádosti zastavil z důvodu její nepřijatelnosti podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o azylu“). Důvodem pro zastavení řízení bylo, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by mohla vést k meritornímu posouzení žádosti. Přitom se žalovaný v rámci řízení zabýval i možnými azylově relevantními změnami v zemi původu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, že žalobcovy obavy, že v případě návratu do Běloruska bude čelit vážnému nebezpečí ze strany státních orgánů, již byly předmětem meritorního přezkumu původní žalobcovy žádosti. Jako jediná nová skutečnost sdělená žalobcem byla žalovaným shledána tvrzená obava v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak ani tuto neshledal důvodnou

pro meritorní posouzení žádosti. Rozsudek městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti shora označenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ustanovení § 3 správního řádu. Napadený rozsudek považoval za nezákonný, neboť obhazuje nepřezkoumatelné napadené rozhodnutí žalovaného.

[4] Dále namítal zcela nedostatečné posouzení žalobních bodů týkajících se dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu, a to bez ohledu na to, jak rozsáhlé je samo odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opětovně zdůraznil, že se před opuštěním Běloruska angažoval v prostředí prodemokratických agend, a ačkoliv uvedené přesvědčivě nedoložil, je zřejmé, že mu v případě návratu bude hrozit vážná újma. K tomu uvedl, že se obává perzekuce ze strany státních orgánů, zejména policie. Nyní je v Bělorusku hledán a jeho rodina je vystavena policejní šikaně, a to vše z důvodu snahy jej dopadnout. Přitom dodal, že je zjevné, že tato svá tvrzení nemá jak prokázat. Pokud tedy městský soud a žalovaný konstatovali, že stěžovatel neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není tento postoj nijak podložen a jde pouze o subjektivní hodnocení. S ohledem na charakter režimu v Bělorusku nelze bez dalšího shledat, že stěžovatel není pro případ návratu do země původu ohrožen na životě či zdraví, či že mu nebude odepřeno vést důstojný život. Stěžovatel také namítal, že žalovaný pochybil o to více, pokud o žádosti nerozhodoval meritorně. V druhé žádosti uvedl širší důvody nežli v žádosti předešlé, přičemž předešlá žádost nebyla soudem přezkoumána, neboť stěžovatel této možnosti z důvodu neznalosti nevyužil. Považoval za důvodné, aby nyní bylo o jeho žádosti rozhodnuto bez pochybností, že mu skutečně nehrozí v případě jeho návratu do země původu vážná újma. Ze zprávy Amnesty International vyplývá, že v Bělorusku je zcela běžné svévolné zatýkání, politicky motivovaná stíhání a další represe proti opozičním kandidátům a jejich příznivcům, politickým aktivistům a občanské společnosti i nezávislým médiím. Veškeré protirežimní názory jsou brutálně potlačovány, přičemž množství lidí bývá vystaveno zatčení, nepodloženému trestnímu stíhání nebo „správnímu zadržení“, vyhrožování vězením a násilným exilem. Samotné rozhodnutí se otázkou naplnění azylových důvodů či doplňkové ochrany nezabývá. Napadené rozhodnutí považoval za nezákonné a nepřezkoumatelné, je přesvědčen, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Stěžovateli hrozí zcela zjevně dramatický zásah do jeho soukromého života, resp. do práv na osobní svobodu. Napadené rozhodnutí podle něj nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Městský soud nepostupoval v souladu se zákonem, pokud potvrdil správnost postupu žalovaného. Domníval se, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezi správního uvážení. Tuto vadu neodstranil ani městský soud. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[5] Žalovaný uvedl, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasil s názorem uvedeným v napadeném rozsudku. Odkázal přitom na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Podanou žádost nadále považoval za nepřipustnou. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, případně zamítl.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[7] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským (městským) soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského (městského) soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Kasační argumentace v zásadě jen jinými slovy opakuje argumenty uvedené již v žalobě podané u městského soudu. Do značné míry přitom směřuje proti závěrům žalovaného, a mívá se tak s rozhodovacími důvody městského soudu. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaně zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58: „*Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být „*jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41). Pro úplnost lze dodat, že účelem řízení o kasační stížnosti není

obšírně vyvracet opakující se argumentaci stěžovatele, kterou se již dostatečně zabýval městský soud v napadeném rozsudku.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný i městský soud důkladně posoudili přípustnost opakované žádosti. Městský soud argumentaci žalovaného náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jeho závěry. Žalovaný i městský soud se velmi podrobně zabývali stěžovatelovou situací a městský soud se jasně a srozumitelně vyjádřil k žalobním bodům, vč. posouzení informací o zemi původu. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66. Zdejší soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[13] Převážná část argumentace stěžovatele spočívá v názoru, že žalovaný i městský soud chybně vyhodnotili žádost stěžovatele, co se týká mimořádnosti a novosti jeho tvrzení, a to ve vztahu k hrozící újmě, pokud bude nucen se vrátit zpět do země původu. Tato otázka byla nicméně posouzena plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se danou problematikou zabýval mnohokrát (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 či ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, č. 4012/2020 Sb. NSS nebo usnesení téhož soudu ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Azs 236/2022-33, a další). Z uvedené judikatury plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Aby mohla být žádost stěžovatele meritorně posouzena, bylo třeba, aby uvedl nebo aby se objevily nové skutečnosti

pokračování

předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

[14] S ohledem na skutkové okolnosti nyní souzené věci nelze závěrům žalovaného ani městského soudu nic vytknout. Městský soud vyšel z tvrzení stěžovatele uplatněných v rámci správního a soudního řízení a ta objektivně hodnotil. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud dlouhodobě konstatuje (viz shora uvedené rozsudky), že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti, jak tomu zjevně je v nyní projednávané věci. K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že při rozhodování o mezinárodní ochraně správní orgán zjišťuje skutkový stav věci právě v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, či usnesení ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60). Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38).

[15] Jak závěry žalovaného, tak závěry městského soudu jsou v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil aktuální informace o Bělorusku a správně vyhodnotil, že z tvrzení stěžovatele ani z této zprávy nevyplývá, že by došlo k takovým novotám ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by byly důvodem pro věcné posouzení jeho žádosti. Připustil však, že situace v Bělorusku není zcela optimální. Zdejší soud konstatuje, že většinou stěžovatelem namítaných skutečností stran perzekuce ze strany státních orgánů se žalovaný zabýval již v předchozím řízení, přičemž tyto nebyly shledány důvodné pro udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli tak tyto skutečnosti byly nepochybně již v době prvního řízení známy. Jako jediná nová skutečnost byla v projednávané věci shledána tvrzená obava v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Údajně pokud by se státní orgány dozvěděly o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl by zatčen. Žalovaný však poukázal na Informaci MZV ČR ze dne 21. 7. 2020, č. j. 114082-6/2020-LPTP, dle které existuje v trestním řádu Běloruské republiky čl. 369-1 diskreditace Běloruské republiky, kdy je zároveň konstatováno, že dle tohoto článku se doposud v zemi netrestalo. Ohledně žádosti občana Běloruska o mezinárodní ochranu v zahraničí je ve zprávě uvedeno, že od státu ani soukromých osob nehrozí nebezpečí ve fyzickém smyslu. Nebylo zaznamenáno ani znevýhodňování či diskriminace na základě žádosti o mezinárodní ochranu.

[16] K otázce vyhodnocení azylového příběhu stěžovatel neuvedl nic, čím by argumentaci městského soudu vyvrátil. Městský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se obdobnou otázkou zabýval ve svém rozsudku ze dne

9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 168/2019-33. Z ničeho nevyplývá, že by všichni (neúspěšní) žadatelé o udělení mezinárodní ochrany v zahraničí byli v Bělorusku automaticky bez dalšího postihováni. Přestože zpráva nevyklučuje možné obtíže, uvádí, že možný zájem ze strany státu je podmíněn tím, že se státní orgány o azylové proceduře dozvědí. Stěžovatel uváděl, že je přesvědčen o tom, že jsou odposlouchávány jeho telefonní hovory, avšak tuto skutečnost zmiňoval již v prvním řízení ve vztahu k tehdy uváděným důvodům. Ke druhé žádosti nijak neupřesnil, že by jeho obavy související s odposlechy přímo souvisely s obavami z návratu do země původu z důvodu neúspěšné azylové žádosti v ČR. Shodné platí ohledně jeho tvrzení s pomocí s placením pokut jeho známých, které stěžovatel též zmiňoval již v původní žádosti. Vyhodnotil-li žalovaný i městský soud, že stěžovateli nebezpečí věznění po jeho návratu reálně a bezprostředně nehrozí, nebyl důvod tyto podmínky blíže zkoumat. Jejich závěr o absenci hrozícího nebezpečí věznění s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci ob stojí. Ačkoliv je Bělorusko považováno z hlediska dodržování lidských práv za problematickou zemi, jak vyplývá ze zpráv, z nichž správně vyšli žalovaný i městský soud, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79).

[17] K bezpečnostní a politické situaci v Bělorusku zdejší soud uvádí, že je pravdou, že se čelní představitelé opozice či organizátoři stávek a protestů stávají obětí perzekuce ze strany režimu. Není ani pochyb o tom, že oběťmi mohou být i hodnostáři katolické církve, řadoví účastníci demonstrací bez ohledu na věk, pohlaví, sociální skupinu, avšak u řadových demonstrantů se zpravidla jedná o aktivisty zadržované na místě. Přestože režim proti oponentům postupuje plošně a masivně, nelze hovořit o náhodném násilí či pronásledování. Stěžovatel nepatří k představitelům běloruské opozice. V Bělorusku nebyl v žádném opozičním hnutí, politicky ani veřejně se nijak neangažoval, nebyl organizátorem ani mluvčím žádné opoziční skupiny, veřejně nevystupoval na žádném setkání, ani je neorganizoval a neúčastnil se žádných mítinků. Neměl tam žádné potíže. Ani od příjezdu do ČR dle žalovaného stěžovatel nevykonával žádné aktivity, kvůli kterým by se měl dostat do hledáčku státních orgánů Běloruska. Do ČR vycestoval legálně v únoru 2020, nemohl se tak účastnit žádné z demonstrací konané během a po prezidentských volbách v srpnu 2020. Sám stěžovatel uvedl, že nebyl politicky aktivní. Zdejší soud proto považuje obecné zhodnocení bezpečnostní situace v zemi provedené žalovaným za dostačující. Proto lze shrnout, že ze strany stěžovatele nebyly v druhém řízení tvrzeny žádné relevantní nové skutečnosti, které by mohly založit důvod pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti, přičemž takové skutečnosti nebyly ani zjištěny činností žalovaného. Městský soud nijak nepochybil, pokud takový závěr aproboval. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani to, že stěžovatel nevyužil možnosti soudního přezkumu rozhodnutí o první žádosti, neboť o možnosti podání žaloby byl poučen. Skutečnost, že stěžovatel žalobu nepodal, a soudní řízení tak nebylo vedeno, nemůže být sama o sobě důvodem k tomu, aby žalovaný nyní u druhé žádosti prováděl meritorní přezkum.

[18] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi rovněž opakovaně zabýval průkazností tvrzení žadatele. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany obecně platí, že žadatel nemá povinnost svá tvrzení prokazovat, je však na něm, aby poskytl správnímu orgánu pravdivou, úplnou a konzistentní výpověď ohledně svého azylového příběhu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57: „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními*

pokračování

prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ Ačkoliv je pro žadatele obecně obtížné svá tvrzení prokázat, je toto vyváženo povinností žalovaného ověřit či spolehlivě vyvrátit pravdivost uváděných tvrzení. Podstatou projednávané věci však nebylo, že by žalovaný rozporoval tvrzení stěžovatele jako taková, ale fakt, že tato nebyla shledána důvodná pro udělení mezinárodní ochrany v prvním řízení a v dalším řízení nové skutečnosti nebyly tvrzeny ani se neobjevily.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek koresponduje s ustálenou judikaturou, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. Nejvyšší správní soud se proto s hodnocením provedeným městským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23).

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2024

David Hipšr
předseda senátu